

de for det første par udvidelser og de første forøgelse af Europa-Parlamentet. Resten løses, når vi kommer til problemerne, og det er vi helt overbevist om at EU vil vise sig voksen til, når disse problemer opstår.

Jeg vil også nævne inddragelsen af de nationale parlamenter som et væsentligt fremskridt. For det er ikke almindeligt i alle medlemslande, at de nationale parlamenter har været inddraget så tæt, som det har været traditionen i Danmark, men heldigvis har de nyeste medlemslande kopieret de danske traditioner, og det gælder både Sverige, Finland og Østrig, og flere andre lande bruger efterhånden også den samme model, som vi har i Danmark.

Det, vi mangler, er, at nogle af de store lande får klarhed over, at EU-politik også er noget, parlamenterne skal beskæftige sig med, og ikke kun er noget for regeringerne.

Med Amsterdamtraktaten får de nationale parlamenter nu en rolle at spille. De får ikke mere kompetence, end de har nu, men de bliver inddraget tidligere i arbejdet, og de får tilsendt initiativer og får dermed mulighed for at arbejde deres egen regering og deres egne ministre, inden tingene skal beslutes eller skal videre i systemet.

Det er endelig også en cadeau til de nationale parlamenter, at vi forventer os mere af institutionen COSAC, som mødes to gange om året, og hvor man diskuterer problemer af fælles interesse mellem de politikere i de nationale parlamenter, som jo til daglig sidder og beskæftiger sig med nøjagtig de samme problemer i de 15 medlemslande.

Jeg kan også nævne afsnittet om fleksibilitet eller forstærket samarbejde, som er en nyskabelse i EU-samarbejdet. Det har været nævnt som noget farligt, risikabelt noget, at man kunne inddrage medlemslandene i A-hold og B-hold, men sådan som reglerne er lavet her, er der ikke den store risiko for, at det vil gå på den måde. Men det åbner dog alligevel en mulighed for, at lande kan slutte sig sammen i grupper og arbejde på noget andet end det, alle lande absolut kan blive enige om.

Der er endnu ikke set eksempler på, hvordan sådan noget kan tænkes udført, men de regler, der er for at igangsætte et forstærket og fleksibelt samarbejde, skal selvfølgelig udnyttes, og vi vil fra dansk side afprøve reglerne for at se, om de kan udnyttes til et regionalt samarbejde på bestemte områder. Og hvordan disse regler

kan udmøntes i praksis, vil vi i hvert fald se frem til med stor interesse.

Afslutningsvis vil jeg sige, at for Det Radikale Venstre er udvidelsen med de nye demokratier i Østeuropa den altoverskyggende opgave og det vigtigste område for Europa i de kommende år, og det udvidede EU er den rette ramme til dette yderligere samarbejde.

Der er selvfølgelig fejl i EU-samarbejdet, og der er også mangler i denne traktat, og der er fejl og mangler i det eksisterende EU, og der kan selvfølgelig altid rettes kritik mod det, men der findes efter vores mening ikke bedre modeller. Der er ikke præsenteret bedre modeller, og jeg kan ikke forestille mig bedre modeller end noget, der bygger på det EU, vi har i dag.

Som nogle har sagt det, er det eneste alternativ til EU et bedre EU. Så man skal blive i EU, og man skal arbejde på at åbne og forbedre og demokratisere samarbejdet, som vi kender det. Men set med vores øjne findes der ingen alternativer, som kan præsentere blot nogenlunde troværdighed.

Amsterdamtraktaten er ingen milepæl i den europæiske historie, men det vigtigste ved det hele er, at den lader processen hen imod et helt og udelt og fredeligt Europa fortsætte.

Det Radikale Venstre er glad for, at vi endnu en gang kan tilslutte os ratifikationen af tiltrædelsen af Amsterdamtraktaten.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu anser jeg fru Elisabeth Arnold for at være en ærlig politiker, og derfor vil jeg se, om det kan lykkes at få et ærligt svar her under debatten, og det drejer sig selvfølgelig om det retlige forbehold.

Det er jo et faktum, at EU-tilhængerne aldrig har ønsket det retlige forbehold, og derfor vil jeg prøve at få fru Elisabeth Arnold til at indrømme her under debatten, at det, man reelt gør med den konstruktion, man laver, hvor man altså via Amsterdamtraktaten indskrifter Schengenkonventionen i Unionstraktaten og laver den særlige konstruktion for Danmark, betyder, at Folketinget kan vælge at følge alle beslutningerne i et overstatsligt retligt samarbejde uden at spørge den danske befolkning om lov.

Og det særlige ved det nationale kompromis var jo netop, at hvis man skulle gå med i det overstatslige samarbejde, som nu bliver etable-